



Tak jsem se probral a zřejmě definitivně. Bylo to tvrdý. To místo, kde já ležím, je vlastně JIP. A napojený jsem na spousty hadiček. A přivázaný jsem k posteli. A já tady nechci bejt! Já chci odtud pryč! Co mně to vlastně je?! Co to se mnou je?! A zvolna mně to dochází. Dochází, proč se nemůžu hýbat a proč nemůžu křičet. Já se nemůžu hýbat jenom pravou stranou. Asi to bude mrtvice. Ne asi, ale určitě.

Teďka má mozek čas, aby vzpomínal. A říkal si, co udělat měl a co udělat neměl. Jaký blbosti udělal v životě. A říká si, má vůbec cenu žít? Má to smysl? Všichni okolo mě, ti v bílých pláštích, říkají: ten už nebude jiný, už je ležák! A já nechci být ležák! Já nenávidím ležení! Já nenávidím nemoc se vyjádřit! Sdělit! Jak to udělám? Jak to udělám? Jak skončím tu pouť životem! Pokud možno trochu důstojně.

Vždyť já jsem jim přines tolik starostí a strastí, svoji rodině. A chodí ke mně a posadí se ke mně a já nemůžu nic říct! Je to hrozný být takhle nemohoucí! Já jsem se k tomu nikdy nerozhodl, ale tentokrát asi jo! Moje klika byla, že jsem neměl, jak to udělat. Já jsem věděl, proč to chci udělat. Protože chci jim to ušetřit. Starost o člověka, který nedokáže sám jíst, kterém nedokáže se sám o sebe postarat, který nedokáže být bez plenek, být napojený na hadičky. Takového člověka nechci.

Dělat prostě věci, který mám rád. Jenže zhruba sedmý týden po příhodě, ležím a ta ruka vedle mě. A já na ni koukám a najednou vidím věc neuvěřitelnou. Já jsem s ní zahýbal, co zahýbal, pohnul se prst! Prostřední prst na pravý ruce. A co myslíte, že jsem si řek. To je dobrý. Jen tak dál. To zvládnou! **To musím zvládnout sám!**

A toto jsou slova, který mě celým mým zbytkem života doprovázej a doprovázet budou. Protože nesmím podlehnout tomu, že se spolehnu na ostatní. Vždyť za mě to nikdo neodcvičí! Za mě to nikdo nezvládne. To musím zvládnout sám. Vždyť je to pravda. Musím začít makat. Vždyť já zase dokážu lyžovat. Já chci dokázat lyžovat! Já chci dokázat lyžovat!

Sice dneska ležím nemohoucí v posteli, který neřekne ani slovo! Plenky mám pořád. Ale já chci zase začít lyžovat! slyšíte to?! **Chci lyžovat.** Tohle bylo zásadní rozhodnutí. Zásadní rozhodnutí mého dalšího života! Protože jsem měl motiv.



Vy ještě určitě se dočtete, co všechno se mi stalo a co všechno už jsem překonal. Ale nikdy nebylo to rozhodnutí tak rozhodný. Nikdy nebylo řečený s takovou rozhodností. Sice u mě v hlavě, protože ven jsem to pustit nemohl, ale zvládl jsem to. A zvládat to budu.



Tak zatím! Honza